

Arrest

nr. 130 699 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd, nadat advies werd ingewonnen van de arts-adviseur, door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond bevonden op 20 februari 2014. De beslissing werd volledig opgehangen aan het voormelde advies, waarin de arts-adviseur tot de vaststelling kwam dat uit het medisch dossier niet kon worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat

deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

1.2. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het nr. 150 399.

1.3. Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en haar kinderen. Dit is de thans bestreden beslissing, ingegeven door de volgende motieven:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij licht het middel toe als volgt:

“Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoekster bevindt zich in deze situatie.

Zij heeft het advies van de arts-adviseur (incl. de informatie van International SOS waarin gemeld wordt dat er geen cardiovasculaire chirurgie mogelijk is in Angola) dat gebruikt werd als basis voor de negatieve beslissing in haar dossier - 9 ter voorgelegd aan haar behandelende arts, die erop reageerde als volgt:

"De samenvatting van het dossier: namelijk dat mevrouw M.B. lijdt aan hypertensie en een aorta aneurysma, dat de laatste jaren stabiel is gebleven is juist.

Dit neemt niet weg dat er, zelfs met een goede bloeddrukcontrole een reëel risico op een aortaruptuur blijft bestaan.

Indien goed opgevolgd kan dit veelal voorkomen worden door tijdige heelkunde. Indien een ruptuur optreedt kan snel heelkundig ingrijpen nog steeds levensreddend zijn.

Indien deze heelkunde niet verzekerd kan worden in Angola, blijft er een risico op vroegtijdige sterfte van deze jonge moeder, dat in feite perfect voorkoombaar is, ook als de bloeddruk wel goed gecontroleerd kan worden."

Deze informatie had de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe kunnen brengen het advies van de arts-adviseur niet op te volgen of er eventueel een nieuw op te vragen, waarna dan uiteraard ook geen bevel om het grondgebied te verlaten zou afgeleverd worden.

De hoorplicht werd dan ook niet vervuld."

2.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé C- 349/07, Jurispr. blz. I- 10369, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, Jurispr. blz. I- 13427, punten 64 en 65). Dit recht dient een tweeledig doel: ten eerste is het van belang voor het onderzoek van het dossier en voor een zo nauwkeurig en correct mogelijke vaststelling van de feiten, en ten tweede moet het verzekeren dat de betrokkene effectief wordt beschermd. Deze bepaling beoogt met name te garanderen dat elk besluit waardoor een persoon wordt benadeeld, met volledige kennis van zaken wordt vastgesteld (Conclusie van Advocaat-Generaal M. WATHELET van 25 juni 2014 in de zaak C- 249/13, Khaled Boudjlida/Préfet des Pyrénées-Atlantiques, 58).

Het recht om voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, mag niet worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen. Er moet namelijk worden vermeden dat de procedure wordt verzwaard of nodeloos wordt gerekend zonder dat dit tot een verbetering van de rechtsbescherming van de betrokkene leidt, teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden (Conclusie van Advocaat-Generaal M. WATHELET van 25 juni 2014 in de zaak C- 249/13, Khaled Boudjlida/Préfet des Pyrénées-Atlantiques, 72). Artikel 41, lid 2, sub a van het Handvest brengt derhalve voor een nationale autoriteit niet de verplichting mee om een derdelander opnieuw te horen wanneer zij, na te hebben vastgesteld dat hij geen rechtmatig verblijf heeft ingevolge een beslissing waarbij hem de medische regularisatie is geweigerd na een procedure in het kader waarvan zijn recht om te worden gehoord ten volle is gerespecteerd voornemens is een terugkeerbesluit jegens hem uit te vaardigen (cf. *ibid.*, 78) .

Zoals dat reeds bij de feiten werd uiteengezet, heeft verzoekster, voorafgaand aan het thans aangevochten terugkeerbesluit, een aanvraag ingediend tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daarbij had zij de mogelijkheid om alle stukken die zij wenselijk achtte

om haar aanspraken te ondersteunen te voegen, zoals alle stukken van de behandelende artsen. Zij is derhalve in de gelegenheid gesteld om haar standpunt over haar medische situatie en de desgevallend daarop steunende machtiging tot verblijf uiteen te zetten, teneinde de administratie volledig te informeren. Zij was dus in staat naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, hetgeen precies het doel is van het recht om te worden gehoord. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing houdende het ongegrond verklaren ervan, gedateerd 20 februari 2014. Deze beslissing was volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 19 februari 2014, waarin die concludeerde dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Het beroep tegen deze beslissing, gekend onder het nr. 150 399 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 130 698 van 1 oktober 2014.

Gelet op het voorgaande moet derhalve worden vastgesteld dat er in casu uit artikel 41 van het Handvest geen verplichting kan worden afgeleid om verzoekster die met haar middel in wezen de beslissing aangaande haar aanvraag om medische regularisatie, en dan meer in het bijzonder het advies van de arts-adviseur tracht kort te sluiten in de onderhavige procedure die noch deze beslissing, noch dit advies tot voorwerp heeft, andermaal te horen.

2.3. Verzoekster maakt een schending van artikel 41 van het Handvest en het daarin opgenomen hoorrecht niet aannemelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS